

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa J. N.
przeciwko "Ł." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 22 listopada 2021 r., sygn. akt I AGa 140/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 22 listopada 2021 roku w sprawie z powództwa J. N. przeciwko „Ł.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd

Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z rażącym naruszeniem przez Sąd Apelacyjny art. 483 § 1 w zw. z art. 471 w zw. z art. 6 k.c., poprzez uznanie, że dla wykazania braku winy w opóźnieniu w realizacji umowy wystarczające jest ogólne wykazanie zaistnienia niezawinionych przyczyn tego opóźnienia, bez ustalenia czy przyczyny te istniały w każdym dniu, za który

naliczona została kara umowna, co w sposób oczywisty narusza istotę kar umownych oraz powinności dłużnika takich kar w zakresie uwolnienia się od odpowiedzialności z tytułu nałożonych kar umownych. Sąd Apelacyjny tymczasem ustalił, że część robót wykonanych przez powódkę została wykonana w terminie, natomiast część robót wykonana została z opóźnieniem z przyczyn leżących po stronie pozwanej i zaakceptował poczynione w tym zakresie ustalenia sądu pierwszej instancji, który w sposób szczegółowy uzasadnił zajęte w tym zakresie stanowisko. Twierdzenia skargi, że przyczyny te wykazane zostały ogólnie, bez ustalenia czy istniały w każdym dniu, za który naliczona została kara umowna nie przystają do poczynionych przez sąd meriti ustaleń i mają typowo polemiczny charakter. Ustalenia sądu orzekającego odnoszą się do całego okresu a zatem każdego dnia, za który została naliczona kara umowna. Skarżąca nie wykazała zatem naruszenia prawa widocznego *prima facie*, gdyż powoływane przez nią nieprawidłowości stosowania prawa wiążą się z odmienną oceną ustaleń faktycznych. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Również wskazywane przez pozwaną naruszenie art. 354 § 1 i 2 k.c. poprzez uznanie, że obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem miałby statuować się w przedłużeniu dłużnikowi opóźniającemu się z realizacją umowy względem przyjętych na siebie terminów w świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie może być uznane za mające oczywisty charakter. Sąd Okręgowy szczegółowo wskazał bowiem na czym polegał brak współdziałania pozwanej w wykonywaniu umowy przez powódkę co pozwalało uznać, że nie ponosi ona odpowiedzialności za zaistniałe opóźnienia.

Skarżąca podniosła także, że Sąd Apelacyjny wydając zaskarżone orzeczenie pominął ocenę prawną oraz wskazania co do dalszego procedowania sprawy wyrażone przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 9 lipca 2020 roku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania naruszając tym samym art. 386 § 6 k.p.c. Nie wskazała jednak w jakim konkretnie zakresie miało to miejsce poprzez przytoczenie pominiętej oceny oraz wskazań ani w jakim zakresie poczynienie przez sąd meriti wskazywanych wyżej ustaleń skutkujących uznaniem

braku podstaw do obciążenia powódki karą umowną było z tym stanowiskiem sprzeczne.

Pozwana podniosła również, że Sąd Apelacyjny w żaden sposób nie odniósł się do braku wypowiedzenia się i przyznania przez powódkę okoliczności wykazanych przez pozwaną w treści pisma z dnia 15 lutego 2019 roku. Okoliczności tych jednak nie sprecyzowała. Rolą Sądu Najwyższego nie jest natomiast domyślanie się lub poszukiwanie w innych częściach skargi, a tym bardziej w aktach sprawy, okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazała zatem naruszenia prawa widocznego na pierwszy rzut oka. W istocie zakwestionowała w nim poczynione w sprawie ustalenia faktyczna prezentując ponownie swoje wcześniejsze stanowisko procesowe.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).